

ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΧΑΛΑΡΩΣΟΥΝ
ΚΑΠΟΙΟΣ ΟΜΩΣ ΕΧΕΙ ΕΡΘΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΕΚΔΙΚΗΣΗ...

ΤΟ ΘΕΡΕΤΡΟ

ΣΑΡΑ ΠΙΡΣ

Αμείλικτο σασπένς
που κλιμακώνεται δεξιοτεχνικά.
DAVID BALDACCΙ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

CRIME

ΤΟ
ΘΕΡΕΤΡΟ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το Θέρετρο**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Retreat

Από τις Εκδόσεις Bantam Press, Λονδίνο 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sarah Pearse

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νεκτάριος Καλαϊτζής

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασσιπίδης

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© Sarah Pearse Ltd, 2022

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Getty, Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2023, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4878-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4879-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΡΑ ΠΙΡΣ

ΤΟ

ΘΕΡΕΤΡΟ

Μετάφραση: Νεκτάριος Καλαϊτζής

Στη μητέρα μου

*«Μπορείς να είσαι βασιλιάς ή οδοκαθαριστής,
αλλά μ' όλους χορεύει ο Μαύρος Θεριστής».*

*Τα τελευταία λόγια του καταδικασμένου σε θάνατο δολοφόνου
Ρόμπερτ Άλτον Χάρις*

Πρόλογος

Καλοκαίρι 2003

Η κραυγή της Θία σκίζει το ξέφωτο, ξαφνιάζοντας τα πουλιά και κάνοντάς τα να πεταχτούν από τα δέντρα φτεροκοπώντας τρομαγμένα.

Ο ήχος δεν είναι ανθρώπινος· είναι στριγκός και σπαρακτικός, το είδος της κραυγής που σου γυρίζει το στομάχι το μέσα έξω και κάνει τ' αυτιά σου να καίνε.

Έπρεπε να είχε περιμένει ώσπου να επιστρέψουν στην κατασκήνωση. Της είχε πει να περιμένει.

Όμως η Θία επέμενε. Μόλις μισή ώρα και τρεις μπίρες αφότου είχαν ξεγλιστρήσει κρυφά από την κατασκήνωση για να περάσουν λίγο χρόνο μόνοι, είπε ότι δεν κρατιόταν άλλο: «Μη με κοιτάς έτσι, εσύ φταις, που έφερες τόσες μπίρες. Βάλε φωνή, αν δεις να 'ρχεται κάποιος...»

Γελώντας, είχε απομακρυνθεί μερικά βήματα, φροντίζοντας να σταθεί σε σημείο όπου ο Όλι θα μπορούσε να βλέπει μόνο τις λερωμένες με άμμο μύτες των λευκών αθλητικών παπουτσιών της, ενώ μια λεπτή υγρή γραμμή κυλούσε ήδη στο γεμάτο σκόνη έδαφος.

Η κραυγή γίνεται πιο έντονη.

Ο Όλι προς στιγμήν παγώνει, όμως αμέσως μετά ενεργοποιείται από το ένστικτό του: γυρίζει και κάνει να τρέξει προς το μέρος της. Αλλά σχεδόν αμέσως σταματάει πάλι απότομα, σηκώνοντας ένα σύννεφο από ξεραμένο χώμα και φύλλα στον αέρα.

Κάτι κινείται· κάποιος ξεπροβάλλει από την μπερδεμένη μάζα των κλαδιών.

Ο βράχος στον γκρεμό από πάνω, που έχει δώσει στο νησί το όνομά του, σκιάζει τη μορφή του, όμως ο Όλι μπορεί να δει αμέσως ότι ο άνθρωπος αυτός δεν είναι από την κατασκήνωση. Δεν είναι ντυμένος με σορτσάκι και μακό μπλουζάκι όπως τα παιδιά, ούτε με την ανοιχτοπράσινη στολή που φορούν οι ομαδάρχες· είναι κρυμμένος μέσα σε κάτι σκούρο και άμορφο.

Τα μάτια του Όλι στρέφονται στη Θία. Μπορεί να τη δει τώρα να σφαδάζει απεγνωσμένα μες στα πυκνά χαμόκλαδα.

Θέλει να κουνηθεί, να κάνει κάτι, αλλά το κορμί του έχει μαρμαρώσει. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να κοιτάζει άναυδος, με την καρδιά του να χοροπηδάει μες στο στήθος του τόσο, που νομίζει ότι θα εκραγεί και θα πεταχτεί έξω από τον θώρακά του.

Μια έντονη αναστάτωση κι έπειτα ένας ήχος: ο έντονος, υγρός ήχος από κάτι που τσακίζεται και σπάει.

Είναι ένας ήχος που δεν τον έχει ξανακούσει ποτέ πριν.

Ο Όλι κλείνει τα μάτια του. Ξέρει ότι αυτός που κινδυνεύει είναι η Θία, αλλά μέσα στο μυαλό του την έχει μετατρέψει σε κάτι άλλο. Σ' ένα ανδρείκελο. Μια άψυχη κούκλα.

Οτιδήποτε εκτός από αυτό που είναι πραγματικά.

Τα μάτια του τρεμανοίγουν και τότε το βλέπει: η υγρή γραμμή έχει μετατραπεί σε κάτι πιο σκοτεινό, πιο παχύρρευστο.

Αίμα.

Κυλάει σχηματίζοντας μια διχάλα – τη ρευστή άκρη της γλώσσας ενός φιδιού.

Άλλο ένα χτύπημα: πιο δυνατό αυτή τη φορά, πιο γρήγορο, αλλά ο Όλι μόλις που το αντιλαμβάνεται, όπως και τη δεύτερη κραυγή της Θία – πνιχτή, κοφτή, σαν η φωνή να πήξει στο λαρύγγι της – γιατί ήδη τρέχει.

Χώνεται στο δάσος και κατευθύνεται προς τον ορμίσκο που αυτός και η Θία βρήκαν χτες, όσο οι άλλοι μάζευαν ξύλα για τη φωτιά. Ενώ και οι δυο τους είχαν προσποηθεί πως είχαν σταματήσει εκεί απλώς για να κουβεντιάσουν και να πιουν, ήταν φανερό ότι η στιγμή θα εξελισσόταν σε κάτι περισσότερο.

Το χέρι του στην απαλή λωρίδα δέρματος πάνω από το σορτσάκι της, το στόμα του κολλημένο στο δικό της...

Δεν αντέχει να το σκέφτεται· επιταχύνει. Είναι σαν να τρέχει στα τυφλά – οι ακτίνες του ήλιου που δύνει περνούν μέσα από τ' ανοίγματα στις φυλλωσιές των δέντρων πάνω από το κεφάλι του και τον τυφλώνουν κάθε τόσο, τα μάτια του δε βλέπουν τίποτ' άλλο εκτός από μια σκοτεινή πράσινη μάζα και το μουντό καφέ χαλί των φύλλων. Νιώθει τα αθλητικά παπούτσια του να μη βρίσκουν στέρεο πάτημα, το ξερό έδαφος να γλιστράει σαν λάσπη.

Αγκαθωτά κλαδιά μαγκώνουν το μπλουζάκι του. Ένα του γδέρνει το μπράτσο, σκίζοντας το απαλό δέρμα στην εσωτερική πλευρά του καρπού. Αίμα ξεπηδάει – μία ακανόνιστη γραμμή από μικροσκοπικές κόκκινες σταγόνες βάφει το δέρμα του.

Νιώθει σαν να το έχει ξανακάνει αυτό πριν – μία αλλόκοτη αίσθηση επανάληψης σαν σε όνειρο, ένα από εκείνα τα πανικόβλητα όνειρα, που ξυπνάς αγκομαχώντας κάθιδρος και δε σου φεύγουν από το μυαλό για αρκετό διάστημα.

Λίγο πιο κάτω τα δέντρα αρχίζουν να αραιώνουν, το χώμα και τα πεσμένα φύλλα δίνουν τη θέση τους στην άμμο και βλέπει τις ισόπεδες γκριζες πτυχωσιές του βράχου από ασβεστόλιθο, που θυμίζουν τις ζάρες στο δέρμα του ελέφαντα. Έχει φτάσει στα σκαλοπάτια που βρήκε η Θία χθες, μια σειρά από πρόχειρα ξύλινα πατήματα, σφηνωμένα στο χώμα. Η κεκτημένη ταχύτητα σπρώχνει σε κάθε βήμα το κορμί του προς τα εμπρός και αναγκάζεται να γέρνει προς τα πίσω για να μην πέσει.

Μόλις φτάνει στο τελευταίο σκαλοπάτι, πηδάει στην άμμο και τρέχει προς τη μικρή προεξοχή του βράχου με το κοίλωμα από κάτω, όπου αυτός και η Θία είχαν αράξει χτες βράδυ, με τα μπουκάλια τις μπίρες που είχαν φέρει κρυφά μαζί τους.

Ο Όλι πέφτει στα τέσσερα και χαμηλώνει τη ράχη του για να χωθεί στο κοίλωμα μπουσουλώντας. Μόλις βρίσκεται μέσα, κάθετα με τα γόνατα κολλημένα στο πιγούνι του και συγκεντρώνεται στην αναπνοή του. Εισπνοή, εκπνοή. Εισπνοή, εκπνοή. Μείνε ακίνητος. Μην κάνεις καθόλου θόρυβο.

Όμως το κορμί του δε συνεργάζεται· τραντάζεται από δυνατούς σπασμούς που δεν μπορεί να τους ελέγξει.

Βάζει τα χέρια του πάνω στο κεφάλι του και το σφίγγει, θαρρείς και η πίεση θα διώξει την κραυγή που ακόμη αντηχεί στ' αυτιά του. Όμως τώρα δεν τον στοιχειώνει μόνο η κραυγή, αλλά και

αυτό που είδε: το κορμί της Θία να διπλώνεται και να καταρρέει – σαν μια μαριονέτα που ο κουκλοπαίχτης είχε ταρακουνήσει βίαια τα νήματα που την κρατούσαν όρθια.

Χτυπάει με δύναμη το χέρι του στον βράχο από πάνω του. Το χτυπάει ξανά και ξανά, ώσπου το δέρμα σκίζεται και ματώνει.

Κόκκινες κηλίδες γεμίζουν τις αρθρώσεις των δαχτύλων του, ο έντονος πόνος τού τρυπάει τα σωθικά και προσπαθεί να πιαστεί από αυτό τον πόνο, να τον χρησιμοποιήσει σαν περισπασμό για να μη σκέφτεται τίποτ' άλλο, αλλά δεν τα καταφέρνει.

Η αλήθεια συνεχίζει να ουρλιάζει.

Την εγκατέλειψε. Την εγκατέλειψε. Έτρεξε να σωθεί.

Ο Όλι χώνει το κεφάλι του ανάμεσα στα πόδια του και παίρνει μια βαθιά, τρεμάμενη ανάσα.

Τα λεπτά περνούν, αλλά κανένας δεν έρχεται. Μπορεί να καταλάβει ότι νυχτώνει. Το τελευταίο φως του ήλιου έχει σχεδόν χαθεί, η άμμος μπροστά του είναι βυθισμένη στη σκιά.

Αποφασίζει ότι θα περιμένει λίγο ακόμη και μετά θα προσπαθήσει να επιστρέψει στην κατασκήνωση. Καθώς η ώρα περνάει, ο Όλι κατορθώνει σχεδόν να πείσει τον εαυτό του ότι ήταν ένα αστείο, μια πλάκα που τα άλλα αγόρια έπεισαν τη Θία να του σκαρώσει. Γαντζώνεται από αυτή τη σκέψη: θα επιστρέψει στην κατασκήνωση και εκείνη θα είναι εκεί, γελώντας μαζί του που το έβαλε στα πόδια.

Λίγα λεπτά αργότερα, σέρνεται έξω από το κοίλωμα του βράχου. Σηκώνεται όρθιος και κοιτάζει προσεκτικά γύρω του, αλλά η παραλία είναι έρημη· δεν υπάρχει κανείς εκεί.

Καθώς παίρνει τον δρόμο της επιστροφής τρέχοντας μέσα από το δάσος, μένει προσηλωμένος στην προηγούμενη σκέψη του: *Ήταν μια φάρσα. Η Θία είναι καλά.* Όμως αμέσως μόλις μπαίνει στο ξέφωτο, οι αυταπάτες του διαλύονται. Η σκουρόχρωμη γραμμή που είχε δει προηγουμένως έχει μετατραπεί τώρα σε ένα αιμάτινο ρυάκι που κυλά στην κατηφόρα.

Ο Όλι προσπαθεί να κοιτάξει τη Θία, αλλά τα μάτια του δεν αντέχουν να προχωρήσουν πέρα από τα λευκά αθλητικά παπούτσια της, τελειώς ασάλευτα και βαμμένα με αίμα.

Δεν είναι αλήθεια. Όχι τη Θία. Δεν μπορεί να είναι...

Αποστρέφει το βλέμμα, νιώθοντας το στόμα του να γεμίζει πικρή χολή.

Τότε είναι που προσέχει κάτι στο έδαφος, πάνω στο σκονισμένο στρώμα των φύλλων.

Μια μεγάλη πέτρα, με μήκος περίπου τριάντα εκατοστών. Το μεγαλύτερο μέρος της επιφάνειάς της είναι διαβρωμένο από τα κύματα και την άμμο, γεμάτο μικροσκοπικές χαρακιές και βαθουλώματα, αλλά σε ορισμένα σημεία είναι τελείως λειασμένη, σαν κάποιος να την έχει λαξέψει για να της δώσει ένα συγκεκριμένο περιγράμμα.

Ο Όλι κάζεται στις φτέρες του και τη σηκώνει. Τη νιώθει ζεστή και τραχιά μες στην παλάμη του. Κάτι σ' αυτή την πέτρα τού φαίνεται γνώριμο, σκέφτεται, καθώς τη στριφογυρνά αργά ανάμεσα στα χέρια του.

Όσπου ξαφνικά καταλαβαίνει τι είναι και κοκαλώνει.

Γέροντας το κεφάλι, παρατηρεί τον βράχο ψηλά στο μέτωπο του γκρεμού που ορθώνεται πίσω του και μετά ξανακοιτάζει την πέτρα.

Συνεχίζει να κοιτάζει μια το ένα και μια το άλλο, ώσπου τα μάτια του θολώνουν.

Συνειδητοποιεί τότε ότι αυτό που κρατάει δεν είναι απλώς μια πέτρα.

Οι επιδέξια σχηματισμένες καμπύλες και οι προεξοχές της μοιάζουν με τον βράχο από πάνω του.

Τον Βράχο του Θεριστή.

Πέμπτη, 10:00 π.μ., 2021

@ekserevniste_ton_kosmo_me_tin_jo

«Να λοιπόν η ενημέρωση που σας είχα υποσχεθεί... Βρισκόμαστε στην παραλία και περιμένουμε το σκάφος που θα μας πάει στις εγκαταστάσεις του ξενοδοχείου, όμως εκείνο που δεν είχα συνειδητοποιήσει ήταν το πόσο απομακρυσμένο είναι στην πραγματικότητα το νησί Κέρι... Υπολογίζω ότι με το σκάφος απέχει τουλάχιστον είκοσι λεπτά από τη στεριά». Η Τζο γυρίζει την οθόνη του κινητού της, έτσι ώστε η μπροστινή κάμερα να δείξει τη θάλασσα, όπου το νησί αχνοφαίνεται στο βάθος.

«Το τελευταίο διάστημα με ρωτούσαν πολλοί από σας για το

ΛΟΥΜΕΝ, γι' αυτό θα προσπαθήσω να σας δώσω μια πρώτη εικόνα. Το ΛΟΥΜΕΝ είναι ένα πολυτελές θέρετρο, το οποίο βρίσκεται πάνω σ' αυτό το πανέμορφο νησί που μόλις είδατε, στα ανοιχτά της ακτής του Νότιου Ντέβον. Ο αρχιτέκτονας εμπνεύστηκε από τον Μεξικανό θρύλο Λουίς Μπαραγάν, οπότε μιλάμε για χλιδή, για βίβλες σε φωτεινά παλ χρώματα, φωλιασμένες στο δάσος με θέα στη θάλασσα. Υπάρχουν πολλές ιδιαίτερες ατραξιόν: ένα εξωτερικό περίπτερο για γιόγκα, μια πισίνα με γυάλινο πυθμένα και αυτή η απίστευτη σκοινένια κούνια που κρέμεται πάνω από το νερό... μπορείτε να πέσετε κατευθείαν στη θάλασσα! Ένα από τα πιο εντυπωσιακά χαρακτηριστικά του είναι μια υπέροχη βίλα σ' ένα απομονωμένο νησάκι – ιδανική επιλογή για όσους από εσάς σχεδιάζετε ένα ταξίδι του μέλιτος. Δε θα μπορέσω να την απολαύσω, γιατί ήταν ήδη κλεισμένη, αλλά φαίνεται καταπληκτική.

»Θα σας πάρω μαζί μου, όταν θα πάω για καγιάκ αργότερα, αλλά, για να σας δώσω μια ιδέα για τις δραστηριότητες ευεξίας που προσφέρει, μπορεί να κάνει κανείς κωπηλασία με σανίδα, διαλογισμό, καγιάκ, hydrofoil σέρφινγκ* και πολλά άλλα». Κάνει μια παύση. «Καιρός τώρα να περάσουμε στις ανατριχιαστικές λεπτομέρειες: Λατρεύω την ιστορία αυτού του μέρους. Ο βράχος που προεξέχει στην άκρη του νησιού –μπορείτε να τον δείτε αμυδρά από εδώ– δίνει στο νησί το παρατσούκλι του: Ο Βράχος του Θεριστή. Τρομακτικό δεν είναι; Και σύμφωνα με πολλούς κατοίκους της περιοχής, το νησί είναι καταραμένο. Προφανώς...» –χαμηλώνει τη φωνή της σ' έναν συνωμοτικό ψίθυρο– «...πιστεύεται ότι ο βράχος είναι μια ενσάρκωση του Μαύρου Θεριστή. Κατά την επιδημία της Μαύρης Πανώλης που θέριζε όλη την Ευρώπη τον δέκατο τέταρτο αιώνα, έστελναν εδώ σε καραντίνα τους αρρώστους και τους άφηναν να πεθάνουν. Σύμφωνα με τον θρύλο, οι ψυχές τους ακόμη περιπλανιούνται στο νησί και ο μόνος τρόπος να βρουν γαλήνη είναι να παίρνει κάθε τόσο ο Θεριστής κι από ένα καινούργιο θύμα. Αν μείνετε πάρα πολύ, ίσως να είστε εσείς οι επόμενοι...»

Η Τζο γυρίζει πάλι την κάμερα για να δείξει τη δήθεν τρομοκρατημένη έκφρασή της. «Μου σηκώνεται η τρίχα και μόνο που το

* Σέρφινγκ με ειδικά σχεδιασμένη σανίδα που σε σηκώνει πάνω από το νερό και σου επιτρέπει να αναπτύξεις μεγαλύτερες ταχύτητες. (Σ.τ.Μ.)

λέω! Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Παλιά υπήρχε ένα σχολείο στο νησί, που καταστράφηκε από φωτιά. Έμεινε εγκαταλελειμμένο, ώσπου το τοπικό δημοτικό συμβούλιο αποφάσισε να το χρησιμοποιήσει ως κέντρο για την υλοποίηση προγραμμάτων δημιουργικής εκπαίδευσης στην ύπαιθρο, στα τέλη της δεκαετίας του Ενενήντα. Όλα πήγαιναν ωραία και καλά, ώσπου μια παρέα εφήβων δολοφονήθηκε από το χέρι του επιστάτη του νησιού, του Λάρσον Κρίτσερ, το 2003». Χαμηλώνει πάλι τη φωνή της. «Είναι πολύ κακό αν πω ότι όλες αυτές οι ανατριχιαστικές ιστορίες προσθέτουν στη γοητεία του νησιού;»

I

Ημέρα πρώτη

Καθώς η Έλιν Γουόρνερ τρέχει, νιώθει τον αέρα να κολλάει σαν τσίγκλα στα μάτια της και στα μαλλιά της.

Η ώρα είναι μόλις έξι το πρωί, αλλά το πεζοδρόμιο ήδη αντανακλά τη ζέστη, που υψώνεται γύρω της σαν συμπαγές τείχος, χωρίς ούτε το παραμικρό αεράκι να τη μετριάξει.

Η διαδρομή που ακολουθεί είναι μέρος του Νοτιοδυτικού Παρβαλιακού Μονοπατιού – σπίτια δεξιά κι αριστερά, πολυτελείς βίλες βικτοριανού και ιταλικού στιλ διάσπαρτες στη δασωμένη λοφοπλαγιά. Η λάμψη του ήλιου αντανακλά στα παράθυρα και στέλνει στα μάτια της αστραφτερές ακίδες φωτός, καθώς το είδωλό της μετακινείται δίπλα της στα τζάμια – κοντοκουρεμένα μαλλιά που φουσκώνουν σαν μανιτάρι προς τα πάνω με κάθε βήμα, πριν πέσουν πάλι γύρω από το πρόσωπό της.

Το εξωτερικό των σπιτιών μοιάζει σαν ψεύτικο, το περιγράμματά τους έχει θολώσει από τη λάβρα. Οι λωρίδες της πρασινάδας έξω έχουν ένα ξερό κίτρινο χρώμα – το χορτάρι δεν έχει απλώς σταματήσει να αναπτύσσεται προσωρινά, αλλά μαραίνεται και πεθαίνει, γυμνά μπαλώματα ανοίγονται εδώ κι εκεί σαν πληγές.

Είχαν υπάρξει κι άλλα καλοκαίρια με καύσωνα, αλλά κανένα όπως αυτό: εβδομάδες ολόκληρες χωρίς ούτε ένα σύννεφο· θερμοκρασίες που ανεβαίνουν κατακόρυφα και σπάνε όλα τα ρεκόρ. Οι εφημερίδες δημοσιεύουν συνεχώς φωτογραφίες με αυτοκινη-

τόδρομους που έχουν ραγίσει και με τα κλασικά αυγά που τηγανίζονται πάνω στα καπό αυτοκινήτων. Οι μετεωρολόγοι είχαν προβλέψει μια προσωρινή πτώση του υδράργυρου πριν από αρκετές βδομάδες, αλλά δε συνέβη ποτέ. Μόνο ακόμη περισσότερος ήλιος. Τα νεύρα των ανθρώπων έχουν σπάσει, όλοι είναι έτοιμοι να εκραγούν.

Η Έλιν κουτσά-στραβά αντέχει ακόμη, αλλά το εσωτερικό της τοπίο δεν έχει καμιά σχέση με το εξωτερικό. Με κάθε μέρα αφορητής ζέστης που περνάει, νιώθει όλο και πιο έντονα μέσα της το ακριβώς αντίθετο: την παγερή αρπάγη του φόβου να της σφίγγει γι' άλλη μια φορά την καρδιά.

Οι ίδιες σκέψεις ξανά και ξανά την κρατούν ξάγρυπνη τις νύχτες. Μαζί μ' αυτές εντείνονται και οι στρατηγικές ελέγχου: το τρέξιμο, η συνεχής σωματική άσκηση. Τις τελευταίες βδομάδες η κατάσταση έχει χειροτερέψει – ξεκινά για τρέξιμο πιο νωρίς, τρέχει περισσότερη ώρα, τρέχει κρυφά. *Αυτομαστίγωση.*

Και όλα αυτά επειδή ο αδελφός της, ο Άιζακ, είχε αναφέρει ότι ο πατέρας τους είχε επικοινωνήσει μαζί του.

Λίγο πιο κάτω, τα σπίτια στην αριστερή πλευρά δίνουν τη θέση τους σε μια συστάδα βλάστησης. Το παραλιακό μονοπάτι περνάει από πίσω της και προχωράει ακολουθώντας το χείλος του γκρεμού.

Κατεβαίνει από το πεζοδρόμιο και τρέχει στο άνοιγμα που οδηγεί στο μονοπάτι.

Το στομάχι της σφίγγεται.

Δεν υπάρχει προστατευτικό κιγκλίδωμα, μόνο ένα μέτρο γης τη χωρίζει από μια βουτιά είκοσι μέτρων μέχρι τους βράχους κάτω, αλλά το λατρεύει: αυτό είναι το πραγματικό παραλιακό μονοπάτι – χωρίς σπίτια ανάμεσα σ' αυτήν και στη θάλασσα. Η θέα ανοίγεται μπροστά της πανοραμική: στα δεξιά της το Μπρίξαμ, στ' αριστερά της το Έξμουθ. Το μόνο που μπορεί να δει είναι ένα απέραντο γαλάζιο – η θάλασσα έναν τόνο πιο σκούρα από το αχνό παστέλ του πρωινού ουρανού.

Με κάθε βήμα νιώθει τη ζέστη από το έδαφος να εισχωρεί στο κορμί της, διαπερνώντας τις σόλες των αθλητικών της παπουτσιών. Για μια στιγμή αναρωτιέται τι θα συνέβαινε, αν εξακολουθούσε να τρέχει χωρίς να σταματήσει: αν θα κατέρρεε –σαν κινητήρας που υπερθερμαίνεται– ή αν απλώς θα συνέχιζε.

Της φαίνεται δελεαστική η προοπτική να συνεχίσει να τρέχει, ώσπου οι σκέψεις να πάψουν και να μη χρειάζεται να κάνει αγώνα για ν' αντέξει πια – γιατί μερικές φορές έτσι νιώθει: σαν να χρειάζεται να καταβάλει υπεράνθρωπη προσπάθεια για να μην ξεφύγει από την κανονικότητα. Ένα μικρό στραβοπάτημα και θα πέσει.

Στην κορυφή του λόφου επιβραδύνει, νιώθοντας τους μηρούς της να ουρλιάζουν, γεμάτοι γαλακτικό οξύ. Καθώς πατάει την παύση στο έξυπνο ρολόι της που παρακολουθεί τους παλμούς της, τα επίπεδα οξυγόνου στο αίμα της, την πίεσή της και τα χιλιόμετρα που έχει τρέξει, βλέπει ένα γκριζό αυτοκίνητο να ξεπροβάλλει στην κορυφή του λόφου. Κινείται γρήγορα και η μηχανή του βγάζει έναν βραχνό θόρυβο, σκορπίζοντας τους γλάρους που τοιμπολογούν ένα κουφάρι που έχει γίνει χαλκομανία στο οδόστρωμα.

Παρατηρώντας καλύτερα το σχήμα και το χρώμα του αυτοκινήτου, τα αναγνωρίζει. Είναι σίγουρη πως είναι το αυτοκίνητο του Στιντ, του αστυφύλακα που έχουν ορίσει ως βοηθό της στη θέση που την έχουν τοποθετήσει με απόσπαση. Περνάει από δίπλα της με ταχύτητα, μία αστραπή από σκονισμένο μέταλλο και χαλίκια που τινάζονται στον αέρα. Ωστόσο, η Έλιν προλαβαίνει να διακρίνει το προφίλ του Στιντ: την ελαφρά γαμψή μύτη, το θεληματικό πηγούνι, τα ξανθά καρφάκια των μαλλιών του, που χρησιμοποιεί πάντα τόνους ζελέ για να τα καθυποτάξει. Κάτι στην έκφρασή του της κόβει την ανάσα. Η Έλιν το αναγνωρίζει αμέσως: είναι η ήρεμη προσήλωση κάποιου που τον κατακλύζει η αδρεναλίνη.

Βρίσκεται εν ώρα εργασίας. Έχει έρθει εδώ για δουλειά.

Το αυτοκίνητο σταματάει στα ριζά του λόφου. Ο Στιντ ανοίγει την πόρτα και τρέχει αμέσως προς την παραλία.

Η Έλιν βγάζει το κινητό της από το σορτσάκι της και κοιτάζει την οθόνη. Δεν έχει λάβει καμιά κλήση από την Αίθουσα Επιχειρήσεων. *Κάτι συνέβη σχεδόν έξω από την πόρτα της, και αντί γι' αυτήν ειδοποίησαν τον Στιντ.*

Γνωστές ανησυχίες αναδύονται, οι ίδιες που δεν έχουν πάψει να τη βασανίζουν από τότε που το Τμήμα Ανθρώπινου Δυναμικού και η Άννα, η προϊσταμένη της, αποφάσισαν ότι δεν ήταν ακόμη έτοιμη να αναλάβει πλήρη καθήκοντα, έπειτα από την προσωρινή διακοπή της καριέρας της.

Ο Στιντ είναι μια κουκκίδα στο βάθος, που συνεχίζει να κινεί-

ται προς την παραλία. Η Έλιν στέκεται για λίγο δίβουλη, μετατοπίζοντας το βάρος της από το ένα πόδι στο άλλο. Ξέρει ότι το σωστό είναι να μείνει πιστή στο πρόγραμμά της – να επιστρέψει τρέχοντας στο διαμέρισμα, για να φάει πρωινό με τον Γουίλ–, αλλά ο εγωισμός της υπερισχύει.

Κατηφορίζοντας βιαστικά τον λόφο, προσπερνάει το αυτοκίνητο του Στιντ και διασχίζει τον δρόμο. Δεν υπάρχουν άλλα αυτοκίνητα: μόνο μια κοκκινόριγη γάτα που περνάει την ασφαλτο όλο προφύλαξη, με την κοιλιά της ν' αγγίζει σχεδόν το έδαφος. Η Έλιν διασχίζει την έκταση με τ' αγριόχορτα από την άλλη μεριά του δρόμου και φτάνει στην άδεια παραλία. Πουθενά ο Στιντ.

Προχωρώντας αριστερά, κατά μήκος της ακτής, προσπερνά το εστιατόριο που προεξέχει στηριγμένο σε μεταλλικές κολόνες πάνω από την παραλία – ένα παράπηγμα φτιαγμένο έτσι ώστε να θυμίζει ψαράδικη καλύβα, με τ' όνομα σχηματισμένο πάνω από την πόρτα με ξύλα που έχει ξεβράσει η θάλασσα. *Ο Αστακόκιουρτος*. Είναι κλειστό κι αμπαρωμένο. Χθες βράδυ, η βεράντα του θα ήταν γεμάτη κόσμο, με τις γιρλάντες από φωτάκια να φέγγουν χαρούμενα πάνω από μπουκάλια κρασιού μέσα σε παγωνιέρες και καλάθια γεμάτα γυαλιστερά μύδια και τηγανητές πατάτες.

Λίγο πιο πέρα, τον βρίσκει έχει σταματήσει κάτω από την προεξοχή της βεράντας του εστιατορίου. Είναι γονατιστός στην άμμο και οι μύες του διαγράφονται μέσα από το ύφασμα της μπλουζας του. Η εκπληκτική σωματική ρώμη είναι πάντα το πρώτο που προσέχει η Έλιν στον Στιντ, αλλά συγχρόνως έχει και μια διαμετρικά αντίθετη πλευρά: το στιβαρό, καλογυμνασμένο κορμί του έρχεται σε αντίθεση με τη ηπιότητα των χαρακτηριστικών του – τα αισθησιακά μάτια με τα βαριά βλέφαρα, τα πλατιά, σαρκώδη χείλη. Ανήκει σε εκείνο το σπάνιο είδος άνδρα: στον τύπο που οι γυναίκες, όταν είναι δίπλα του, αισθάνονται προστατευμένες και συγχρόνως νιώθουν την ανάγκη να τον προστατέψουν.

Έχουν αναπτύξει μια καλή σχέση συνεργασίας. Ο Στιντ είναι νεότερός της, δεν έχει πατήσει ακόμη τα τριάντα, αλλά δεν έχει τον ενοχλητικό παλικαρισμό που συναντάς κάποιες φορές σε άνδρες αυτής της ηλικίας. Είναι ευφυής, έχει το χάρισμα να κάνει τις κατάλληλες ερωτήσεις και μια συναισθηματική νοημοσύνη που τη βρίσκεις πολύ σπάνια.

Μια γυναίκα στέκεται δίπλα του. Είναι ηλικίας γύρω στα σαράντα πέντε με πενήντα, ψηλή και μυώδης. Φοράει ακόμη το μπλε κολυμβητικό σκουφάκι της, στην ίδια απόχρωση με το μαγιό της, και μέσα από το λεπτό στρώμα του λάστιχου διαγράφεται το σχήμα του κρανίου της. Παρά τη ζέστη, τρέμει και χοροπηδάει ταραγμένα από το ένα πόδι στο άλλο.

Ο Στιντ στρέφει το κορμί του και, καθώς μετακινείται, η Έλιν το βλέπει: ένα πόδι τεντωμένο πάνω στην άμμο – μια χλωμή γάμπα, με κομμάτια από φύκια που θυμίζουν μαραμένο μαρούλι κολλημένα στο δέρμα.

Πιάνει τον εαυτό της να κάνει δυο βήματα μπροστά για να δει καλύτερα.

Μια έφηβη. Άσχημα τραύματα – βαθιές χαρακιές στο πρόσωπο, στο στήθος και στα πόδια. Τα ρούχα της είναι σχεδόν κουρελιασμένα, το πόλο μπλουζάκι της τελείως ξηλωμένο στη ραφή, εγκάρσια στο κορμί της.

Πλησιάζει κι άλλο, αλλά έχει την εντύπωση ότι τα μάτια της θολώνουν, η πυκνή θαλασσινή καταχνιά ντύνει τη σκηνή με μια εξωπραγματική αχλή. Καθώς κάνει ένα ακόμη βήμα, την πρώτη της αντίδραση διαδέχεται η συνειδητοποίηση.

Αφήνει μια πιχτή κραυγή.

Ο Στιντ κάνει μεταβολή ακούγοντας τον ήχο και τα μάτια του γουρλώνουν από έκπληξη, μόλις τη βλέπει. «Έλιν;» Για μια στιγμή κομπιάζει. «Είσαι...»

Αλλά η Έλιν δεν ακούει τα υπόλοιπα λόγια του. Έχει ήδη αρχίσει να τρέχει.

Τώρα ξέρει γιατί είχαν ειδοποιήσει τον Στιντ αντί γι' αυτήν.
Φυσικά.

2

Η Χάνα Λέγκερ και η αδελφή της, η Τζο, περιμένουν στην αποβάθρα το σκάφος που θα τις μεταφέρει στο νησί, με ένα σωρό τσάντες και βαλίτσες στοιβαγμένες γύρω από τα πόδια τους. Η Χάνα τρίβει τον σβέρο της. Νιώθει σαν ο ήλιος να έχει βάλει σημάδι το ευαίσθητο δέρμα της σ' εκείνο το σημείο με την ευστοχία ακτίνας λείζερ.

Το νερό είναι γεμάτο ανθρώπους: κωπηλάτες, κολυμβητές, φουσκωτά σκάφη που σκαμπανεβάζουν στο απαλό κύμα, μοναχικές μορφές που ακολουθούν τη γραμμή του ορίζοντα πάνω σε σανίδες κωπηλασίας. Παιδιά πλατσουρίζουν στα ρηγά, πετώντας γύρω τους νερά. Τα στρουμπουλά χεράκια ενός μωρού που μόλις έχει αρχίσει να στρατουλίζει γρονθοκοπούν τους αφρούς.

Το στομάχι της Χάνα σφίγγεται, αλλά αναγκάζει τα μάτια της να επιστρέψουν στο μωρό που κάθετα ανακούρκουδα στην άκρη του νερού.

Μη γυρίσεις αλλού το βλέμμα σου. Δεν μπορεί να εθελουφλεί για πάντα.

«Είσαι καλά;» Η Τζο την κοιτάζει μέσα από τα αεροπορικά γυαλιά ηλίου της και ξεφυσάει. Η κίνηση ανασηκώνει τις λεπτές τρίχες των ανοιχτόξανθων μαλλιών της που έχουν ξεφύγει από την αλογοουρά της.

«Απλώς ζεσταίνομαι. Δεν περίμενα ότι θα ήταν τόσο άσχημα εδώ. Όπου υποτίθεται ότι φυσάει το θαλασσινό αεράκι». Τα σκουρόχρωμα μαλλιά της Χάνα, κομμένα σ' ένα στραπατσαρισμένο

πλέον καρέ, είναι ιδρωμένα και έχουν κολλήσει στον αυχένα της. Τα ανακατεύει με το χέρι της, προσπαθώντας να τα διορθώσει.

Η Τζο ψάχνει στο σακίδιο πλάτης της. Είναι ένα από εκείνα τα εξειδικευμένα, πολύ ελαφρά σακίδια, γεμάτο φερμουάρ και τσέπες. Βγάζοντας ένα μπουκάλι με νερό, ρουφάει λαίμαργα μερικές γουλιές και μετά το προσφέρει στη Χάνα. Αυτή πίνει: είναι ζεστό και έχει γεύση πλαστικού.

Η αδελφή της είναι ομολογουμένως εντυπωσιακή στην εμφάνιση. Ψηλή, με μελαχρινό δέρμα, κατορθώνει να μετατρέπει το απλό λευκό φόρεμα παραλίας και τα πέδιλα με το ελαφρά φθαρμένο από τη χρήση λεοπάρ μοτίβο που φοράει σε κάτι σιλάτο και αβίαστο. Κάθε σπιθαμή του κορμιού της Τζο είναι ελαφρά γραμμωμένη από ένα συστηματικό πρόγραμμα άθλησης, που περιλαμβάνει γιόγκα, τρέξιμο και σκι.

Η Χάνα την ακολουθεί στην άκρη της αποβάθρας και κοιτάζει στον ορίζοντα μισοκλείνοντας τα μάτια. Το νησί είναι μια θολή κηλίδα – ο λαμπερός κύκλος του ήλιου πίσω του το σκιάζει. Μόνο ένα πράγμα φαίνεται καθαρά: ο περιβόητος βράχος που προεξέχει ψηλά στην αριστερή άκρη του και που το προφίλ του θυμίζει μια μορφή που φοράει κουκούλα, μ' ένα εξόγκωμα που προεξέχει σαν δρεπάνι.

Βλέποντάς τον, η Χάνα νιώθει το στομάχι της να σφίγγεται σαν να της έχουν δώσει γροθιά στο ηλιακό πλέγμα. «Δεν περίμενα ότι θα έμοιαζε πραγματικά σαν...»

«Σαν θεριστής;» Η Τζο γυρίζει απότομα να την κοιτάξει και η αλογοουρά της τινάζεται και χαϊδεύει το πρόσωπό της.

«Ναι». Παρότι φοράει τα γυαλιά ηλίου της, μια θαμπή σκιά του βράχου συνεχίζει να εμφανίζεται κάθε φορά που κλείνει τα βλέφαρά της. Η πρώτη εντύπωσή της από το νησί είναι τελείως διαφορετική από το διαφημιστικό φυλλάδιο, που έδειχνε όλο αμμουδερές παραλίες και καταπράσινες φυλλωσιές.

«Αλλά το περιμένεις πώς και τι, έτσι δεν είναι; Αυτό το διάλειμμα, εννοώ». Η Τζο υψώνει τη φωνή της για ν' ακουστεί πάνω από το βουητό ενός τζετ σκι.

«Φυσικά». Η Χάνα πιέζει τον εαυτό της να χαμογελάσει, μόλο που ενδόμυχα αυτό το ταξίδι την τρομοκρατεί.

Είχε μάλιστα πει όχι, όταν της πρωτοτηλεφώνησε η Τζο. Η ιδέα να πάει διακοπές μαζί με αυτήν, την Μπία, τη μεγαλύτερη αδελφή

τους, και τη Μάγια, την εξαδέλφη τους, των αγοριών τους συμπεριλαμβανομένων, της φαινόταν παράξενη. Είχαν να βρεθούν μήνες και τα τελευταία χρόνια απομακρύνονταν αργά αλλά σταθερά. Ενώ η Τζο έλεγε ότι ο λόγος που το είχε οργανώσει ήταν να ξαναβρεθούν, η Χάνα δυσκολευόταν να το κατανοήσει. Γιατί τώρα; Έπειτα από τόσον καιρό;

Επικαλέστηκε μια εύλογη, κατά τη γνώμη της, δικαιολογία: χωρίς τον Λίαμ, δεν της φαινόταν σωστό. Όμως η Τζο επέμενε: τηλεφωνήματα, μηνύματα, μέχρι που είχε έρθει και μια μέρα στο διαμέρισμά της – κάτι που πλέον συνέβαινε σπάνια – με ένα διαφημιστικό φυλλάδιο για το πολυτελές θέρετρο του νησιού.

Η Τζο κατόρθωσε να κάμψει τις αντιστάσεις της Χάνα, κάνοντάς τη να νιώσει ταυτόχρονα γερασμένη και υπερβολική που δεν ήθελε να πάει. Αυτός είναι ο τρόπος που λειτουργεί πάντα η Τζο: ξέρει να επιβάλλεται στους άλλους όχι αυταρχικά αλλά καθαρά και μόνο με τη δύναμη της προσωπικότητάς της. Με κάποιον τρόπο, αφήνεσαι να σε παρασύρει η ορμή της, χωρίς να συνειδητοποιείς ότι σε χειραγωγεί.

Αυτό ποτέ δεν ενόχλησε τόσο τη Χάνα όσο εξόργιζε την Μπία. Χωμένη διαρκώς στα βιβλία της και έντονα εσωστρεφής, η Μπία έβρισκε αφόρητες την ενεργητικότητα και την εξωστρέφεια της Τζο. Ίσως τη Χάνα να μην την πείραζε τόσο, επειδή βρισκόταν κάπου ενδιάμεσα: της άρεσε το διάβασμα και η απομόνωση, αλλά όχι στον βαθμό που άρεσαν στην Μπία. Ήταν αθλητική, αλλά όχι αθλήτρια όπως η Τζο.

«Θα ποστάρω μιαν άποψη του νησιού από εδώ...» Η Τζο παίρνει μια φωτογραφία.

Η Χάνα αποστρέφει το βλέμμα της. Αυτή η συνεχής καταγραφή της κάθε κίνησης που κάνουν την εκνευρίζει, αλλά δεν μπορεί να παραπονεθεί. Αυτό το ταξίδι είναι αποτέλεσμα της πυρετώδους δραστηριότητας της Τζο στα σόσιαλ μίντια: ως ινφλουένσερ στον ταξιδιωτικό τομέα, αμείβεται σε είδος με δωρεάν διακοπές. Έχει σχεδόν τετρακόσιες χιλιάδες ακολούθους, που τους αρέσει το γεγονός ότι είναι άμεση και αυθόρμητη – η ίδια σχολιάζει συχνά το πόσο εύκολο είναι να ταυτιστεί μαζί της το κοινό της και δε διστάζει να αυτοσαρκάζεται μιλώντας για το υπερβολικά πλατύ στόμα της και την ατέλεια της μύτης της, που θυμίζει την Μπάρμπαρα Στρείζαντ.

«Δεν μπορεί να είναι το δικό μας αυτό». Η Τζο ξαναβάζει το κινητό της στην τσέπη της. «Όχι κιόλας». Ένα σκάφος πλησιάζει στην αποβάθρα, αφήνοντας στο κατόπι του μια λευκή γραμμή αφρού. Η Χάνα κοιτάζει τα τετραγωνισμένα γραμμάρια στο πλάι του. ΛΟΥΜΕΝ. Η Τζο ελέγχει το έξυπνο ρολόι της. «Στην πραγματικότητα, είναι ήδη περασμένες πέντε. Πού είναι όλοι οι άλλοι;» Στρέφεται προς την παραλία. «Α, μα νομίζω ότι αυτός εκεί είναι ο Σεθ...»

Η Χάνα ακολουθεί το βλέμμα της. «Αλήθεια;»

«Αλήθεια;» μιμείται τον τόνο της η Τζο. «Προσπάθησε να δείξεις λίγο περισσότερο ενθουσιασμό, Χαν». Κουνάει αποδοκιμαστικά το κεφάλι της. «Ξέρω ότι δεν τον συμπαθείς. Είναι υπερβολικά “επικίνδυνος” – σχηματίζει εισαγωγικά με τα δάχτυλά της – «για σένα, έτσι δεν είναι;» Το πρόσωπο της Τζο σφίγγεται. «Εκ των υστέρων, εύχομαι να μη σου το είχα πει ποτέ. Δε φανταζόμουν ότι θα του έδινες τέτοιες διαστάσεις».

Μια σταγόνα ιδρώτα κυλάει ανάμεσα στις ωμοπλάτες της Χάνα. Η Τζο είναι εξπέρ σ’ αυτό: στην αναπάντεχη τροπή. «Ένα βεβαρημένο ποινικό μητρώο είναι σοβαρό πράγμα. Απλώς θέλαμε να σε προφυλάξουμε».

«Εμπλέξε με κακές παρέες. Αυτό ήταν όλο». Τα μάτια της Τζο αστράφτουν. «Δεν είναι όλοι τέλειοι, ξέρεις· δεν μπορούν όλοι να περνούν όλη τη μέρα τους τραγουδώντας χαρούμενα τραγουδάκια και μαθαίνοντας στα παιδάκια πώς να κάνουν πρόσθεση».

Η Χάνα την κοιτάζει. *Να το λοιπόν. Το κρυφό κεντρί.* Να γιατί αυτές οι διακοπές ήταν κακή ιδέα. Επειδή η Τζο, ως συνήθως, μπορεί να την καταρρακώσει με μερικά επιδέξια επιλεγμένα λόγια. Το χειρότερο είναι ότι δεν το λέει απλώς για να την πικάρει, αυτή είναι *όντως* η άποψη που έχει για κείνη η υπόλοιπη οικογένειά της – ένα απλουστευτικό κλισέ, που τη θέλει χωμένη μέχρι το γόνατο στην πλαστελίνη να παίρνει τραγουδιστά παρουσίες.

Ποτέ δε θα μπορούσαν να φανταστούν την πραγματικότητα: τα ιδρωμένα δάχτυλα των παιδιών που τη ζουλάνε, τις φριχτές σκέψεις που γεννούν τα μυαλουδάκια τους και που βγαίνουν κατευθείαν, χωρίς κανένα φίλτράρισμα, από τα στόματά τους, και πώς, έπειτα από ένα τρίμηνο μαζί τους, η Χάνα ήξερε ακριβώς τι είδους άνθρωποι θα γίνονταν.

Η Τζο χαιρετάει κουνώντας το χέρι με ενθουσιασμό, όλο χαμόγελα και πάλι, καθώς ο Σεθ πλησιάζει. *Ο διακόπτης γύρισε.*

«Τι καλά», φωνάζει. «Ήρθες!»

Η Χάνα κοιτάζει αλλού και για μια στιγμή κοκαλώνει. Ένας καλοφτιαγμένος άνδρας με σορτσάκι και μακό μπλουζάκι κατευθύνεται προς το μέρος τους. Το ύψος, το περπάτημά του, το καπελάκι του μπείζμπολ που είναι κατεβασμένο χαμηλά πάνω απ' τα μάτια του – της είναι επώδυνα γνώριμα. Όπως ο ήλιος χτυπάει στα μάτια της και δεν μπορεί να διακρίνει το πρόσωπό του, οι ομοιότητες είναι συγκλονιστικές. Όσο κι αν η λογική της της λέει πως είναι αδύνατον, η καρδιά της σκιρτά, προτού συνειδητοποιήσει την πραγματικότητα.

Φυσικά και δεν είναι αυτός. Ο Λιάμ δεν υπάρχει πια. Είναι νεκρός, νεκρός, νεκρός.

Ξεροκαταπίνει προσπαθώντας να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της. Τότε είναι που προσέχει μιαν άλλη, πιο αδύνατη μορφή πίσω από τον Σεθ. Είναι ο Κέιλεμπ, ο φίλος της Μπία. Αλλά η Μπία δε φαίνεται πουθενά. «Πού είναι η Μπία;» ρωτάει την Τζο.

«Ακύρωσε». Η φωνή της Τζο γίνεται λίγο πιο τσιριχτή. «Σ' το είπα, δε σ' το είπα;»

«Όχι», λέει σφιγμένα η Χάνα. «Πότε συνέβη αυτό;»

«Την περασμένη εβδομάδα. Κάτι προέκυψε, σχετικό με τη δουλειά νομίζω. Ένα ταξίδι στις Ηνωμένες Πολιτείες». *Η Μπία ακύρωσε.* Δε θα 'πρεπε να την εκπλήσσει αυτό. Ήταν ανέκαθεν εργασιομανής, αλλά τα τελευταία χρόνια έχει περάσει σε άλλο επίπεδο.

«Οπότε έστειλε στη θέση της τον Κέιλεμπ. Σαν αντικαταστάτη...»

Η Τζο σηκώνει τους ώμους. «Θα είναι ωραία να τον γνωρίσουμε καλύτερα».

«Δεν ήθελες να αλλάξεις τις ημερομηνίες, για να μπορέσει να έρθει και η Μπία;»

«Όχι. Ήταν πολύ αργά και, εξάλλου, το χρειαζόμαστε αυτό, Χαν» Το πρόσωπό της Τζο έχει ένα βλέμμα ήρεμης αποφασιστικότητας. «Να ξαναβρεθούμε». Προτού η Χάνα προλάβει να απαντήσει, η αδελφή της αρχίζει να διασχίζει την αποβάθρα με ζωηρές δρασκελιές. «Θα πάω να τους προϋπαντήσω»: Αλλά καθώς περνάει δίπλα από τη Χάνα, το χέρι της χτυπάει και ρίχνει το σακίδιο

της, που το 'χε αφήσει πάνω στη βαλίτσα της. Το φερμουάρ του είχε μείνει ανοιχτό και το περιεχόμενό του αμέσως σκορπίζεται ολόγυρα: μια βούρτσα για τα μαλλιά, μία ατζέντα, ένα πορτοφόλι. Ένα μισοάδειο μπουκάλι με νερό κυλάει πάνω στην αποβάθρα. «Διάολε...» Η Τζο αρπάζει το μπουκάλι και χώνει βιαστικά τα υπόλοιπα πράγματα στο σακίδιο, προτού τρέξει πάλι προς τον Σεθ.

Η Χάνα ετοιμάζεται να την ακολουθήσει, όταν συνειδητοποιεί ότι υπάρχει κάτι ακόμη που ξέφυγε της Τζο: ένα τσαλακωμένο φύλλο χαρτιού. Σκύβει και το μαζεύει. Τα μάτια της διατρέχουν τη σελίδα.

Γράφει Χάνα και μετά τρεις φορές την ίδια λέξη, που όμως τις δυο πρώτες φορές είναι διαγραμμένη, σαν η αδελφή της να μετάνιωσε και μετά να την ξανάγραψε.

Συγγνώμη. Συγγνώμη. Συγγνώμη.

3

Όταν η Έλιν φτάνει στο διαμέρισμα, ο ιδρώτας κυλάει πάνω της ποτάμι κι ένα υγρό δαχτυλίδι έχει σχηματιστεί στη λαϊμόκοψη της φανέλας της, βάφοντάς τη σε μια πιο βαθιά απόχρωση του μπλε. Το δέρμα της καίει όχι από την άσκηση αλλά από τη συζήτηση που είχε με την Άννα, καθώς ανέβαινε πάλι τον λόφο περπατώντας. Στην αρχή η προϊσταμένη της είχε πιάσει ψιλή κουβέντα, όμως η Έλιν ήξερε τον πραγματικό λόγο για τον οποίο της είχε τηλεφωνήσει. *Είχε επικοινωνήσει μαζί της ο Στιντ. Είχε πει στην Άννα ότι την είχε δει.*

Ξαναφέρει στο μυαλό της την κουβέντα τους: «Σου έστειλε μήνυμα ο Στιντ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, ανησύχησε...»

«Ο Χείλερ το έκανε, έτσι δεν είναι; Επέστρεψε.»

Αυτό το όνομα πάλλεται διαρκώς μες στο κεφάλι της: *Ο Χείλερ. Ο Χείλερ.* Η πρώτη υπόθεση που φώλιασε μέσα της σαν παρράσιτο και δεν έχει πάψει να την κατατρώνει. Ο Χείλερ είχε δολοφονήσει δυο μικρά κορίτσια, είχε δέσει τα κορμιά τους σε ένα σκάφος και είχε αφήσει την προπέλα να κάνει τη δουλειά της. Και αυτή τον είχε αφήσει να ξεγλιστρήσει. Η αποτυχία αυτή την τσάκισε: η υπόθεση Χείλερ ήταν η αιτία για την προσωρινή διακοπή της καριέρας της, για την ξαφνική, επώδυνη απομάκρυνσή της από την ΟΕΣΕ, την Ομάδα Έρευνας Σημαντικών Εγκλημάτων, τη δουλειά που αγαπούσε. Από τότε ξεκίνησαν οι κρίσεις πανικού, το άγχος της.

Μόνον όταν βρήκε τον δολοφόνο της μνηστής του αδελφού της στην Ελβετία, το σκοτάδι που τη στοίχειωνε άρχισε να διαλύεται. Αν και συντριπτική, εκείνη η εμπειρία έδωσε την απάντηση στο ερώτημα με το οποίο πάλευε μήνες – ότι εξακολουθούσε να θέλει να είναι ντετέκτιβ. Είχε πάρει την απόφαση να επιστρέψει στην ενεργό δράση, αλλά το ίδιο είχε κάνει και ο Χέιλερ. Τη χειρότερη δυνατή στιγμή: η αργή επάνοδός της στην ΟΕΣΕ θα διακοπεί. Δε θα θέλουν να ανακατευτεί...

Το στόμα της είχε μουδιάσει, τα λόγια έβγαιναν με δυσκολία. «Μπορώ να το διαχειριστώ, Άννα. Αν επιστρέψω στην ομάδα, δεν είναι ανάγκη να αναμειχθώ σ' αυτό, μπορώ να ασχοληθώ με άλλα θέματα».

Μια βαριά σιωπή είχε ακολουθήσει. *Η Άννα βροίσκεται σε αμηχανία.* «Όχι, δεν είναι ο Χέιλερ. Το παιδί που είδες στην παραλία είχε εξαφανιστεί πριν από λίγες μέρες. Αυτοκτονία. Ήταν ήδη νεκρό, όταν το σκάφος πέρασε από πάνω του».

Δεν ήταν ο Χέιλερ.

Είχε προτρέξει, είχε βιαστεί να βγάλει το λάθος συμπέρασμα. Είχε πανικοβληθεί, όπως έκανε πάντα. Η σκέψη αυτή έχει σκαλώσει στο μυαλό της, αλλά προσπαθεί να τη διώξει, καθώς ανοίγει την πόρτα και διασχίζει το χολ του διαμερίσματος. Ακόμη δεν μπορεί να το αποκαλέσει σπίτι της, εξακολουθεί να νιώθει ότι πρέπει να κινείται μέσα σ' αυτό με προσοχή, σαν να είναι κάτι πολύτιμο που ανήκει σε κάποιον άλλον, κι ας ξέρει ότι αυτό δεν είναι σωστό. Πάνε ήδη δυο μήνες που έχει μετακομίσει εδώ και θα έπρεπε να το νιώθει δικό της.

Δε φταίει το διαμέρισμα. Είναι ευρύχωρο, όμορφο – σε μια γωνιακή πολυκατοικία με σχήμα μισοφέγγαρου, χτισμένη στο στίλ της περιόδου της Αντιβασιλείας, με θέα στη θάλασσα. Είχαν πάρει τις μεγάλες αποφάσεις μαζί: απλό ντιζάιν, ουδέτερη χρωματική παλέτα, προσεκτικά επιλεγμένα μαλακά έπιπλα: ένας γωνιακός καναπές, χαλί από γιούτα, ένα διθέσιο καναπεδάκι σε κίτρινο κροκί.

Η Έλιν εκδήλωνε ενθουσιασμό για όλα – ήθελε να δείξει την προσαρμοστικότητα της, να αποδείξει στον Γουίλ ότι είχε αλλάξει κεφάλαιο και ότι αυτή τη φορά δε θα κοιτούσε πίσω. Αλλά κοιτάζει πίσω, δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Της λείπει το παλιό της σπίτι: ο μαλακός διθέσιος καναπές, το να βλέπει τη βροχή να πέφτει

πάνω στο διπλανό διαμέρισμα, το να διαβάξει βιβλία ενώ τρώει, χωρίς να τη διακόπτει κανείς.

Ο Γουίλ είναι καθισμένος στον καναπέ, με το λάπτοπ του ανοιχτό εμπρός του. Η Έλιν πιάνει αποσπασματικές φράσεις: «*προτεραιότητα τώρα αποτελεί η προετοιμασία για το βραβείο...*» Το τηλέφωνο είναι κολλημένο στο αυτί του· μιλάει με σιγανή, επιτακτική φωνή.

Ο Γουίλ είναι αρχιτέκτονας και η δουλειά του είναι συγχρόνως η καριέρα και το πάθος του. Η αγάπη του για τον ρόλο του είναι ένα από τα πράγματα που αγαπά περισσότερο σ' αυτόν: το πώς αντιλαμβάνεται τον κόσμο διαφορετικά, όντας μνημένος σε ένα επίπεδο ομορφιάς που για την ίδια θα μένει για πάντα απροσπέλαστο. Πηγαίνει στην κουζίνα και γεμίζει ένα ποτήρι με νερό.

Λίγες στιγμές αργότερα ο Γουίλ τελειώνει το τηλεφώνημά του. «*Νωρίς επέστρεψες*».

«*Συντόμεψα το τρέξιμο στο τέλος*». Πίνει μια γουλιά από το νερό της. «*Ποιος ήταν στο τηλέφωνο;*»

«*Ο Τζακ. Η πολεοδομία έδωσε την άδεια για το κτίριο που θέλουμε να κατασκευάσουμε στο Στόουκ Γκέμπριελ*». Γέρνει το κεφάλι του και την παρατηρεί προσεκτικά. «*Συμβαίνει κάτι;*»

Την ξέρει πολύ καλά. «*Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι*». Η φωνή της διστάζει. «*Γελοιοποιήθηκα ελαφρώς*». Του εξηγεί τι συνέβη: πώς ακολούθησε τον Στιντ, το αμήχανο τηλεφώνημα με την Άννα.

Το πρόσωπο του Γουίλ μαλακώνει. «*Εγώ στη θέση σου δε θα αγχωνόμουν – ο Χείλερ ήταν η τελευταία σου υπόθεση. Θα ήταν παράξενο αν δε συνέχιζες να τη σκέφτεσαι*».

«*Όμως δεν ήταν απλώς αυτό, πανικοβλήθηκα... μου θύμισε τον τρόπο που φέρθηκα με τον Σαμ*».

«*Έλιν, πήρες τις απαντήσεις που χρειαζόσουν. Τώρα μπορείς να προχωρήσεις παρακάτω*». Ο Γουίλ έχει δίκιο, αλλά, ενώ πήρε απαντήσεις για τον θάνατο του αδελφού της, ήταν εκείνες που ποτέ, ούτε στη χειρότερη φαντασία της, δε θα είχε τολμήσει να σκεφτεί – όταν ο Σαμ πέθανε, ενώ ήταν ακόμη παιδί, μαζί του δεν ήταν ο μεγαλύτερος αδελφός της, ο Άιζακ. *Ήταν αυτή*. Όταν εκείνος έπεσε στο νερό και χτύπησε το κεφάλι του σ' έναν βράχο, αυτή πάγωσε. Δεν έκανε τίποτα για να τον βοηθήσει. «*Κανέννας δε σε κατηγορεί. Ήσουν παιδί*».

«Αλλά... νομίζω ότι ο μπαμπάς μου με κατηγορεί...» Η φωνή της σπάει. «Ο Άιζακ είπε ότι σκοπεύει να τον επισκεφτεί. Αυτό μ' έκανε να σκεφτώ κάτι που ποτέ δεν το θεώρησα σημαντικό τότε, αλλά που τώρα...»

«Τι;» ρωτάει ο Γουίλ μελίχια.

«Την ημέρα που ο μπαμπάς έφυγε από το σπίτι, μας είχε πάει να σακχαλώσουμε σ' εκείνους τους βράχους, απ' όπου μπορούσες να πηδήξεις στη θάλασσα. Εγώ δεν μπορούσα να το κάνω, ξέσπασα σε κλάματα στην κορυφή, τους κατέστρεψα τη διασκέδαση. Μετά ο μπαμπάς μου είπε: *Είσαι δειλή, Έλιν. Δειλή*. Αποδείχθηκε ότι αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που μου είπε ποτέ. Αργότερα την ίδια μέρα, οι γονείς μου τσακώθηκαν. Ο μπαμπάς έφυγε τη νύχτα».

«Αλλά αυτό που είπε δεν είχε να κάνει με τον Σαμ...»

«Όχι, είχε. Αυτός είναι ο πραγματικός λόγος που ο μπαμπάς έφυγε, και είχε δίκιο. Είμαι δειλή. Το έβαλα στα πόδια σήμερα».

«Δεν είσαι δειλή. Κάνεις πρόοδο. Αργά αλλά με σταθερά βήματα».

Η Έλιν κατανεύει, όμως ο παλιός της εαυτός δε χρειαζόταν να κάνει αργά αλλά σταθερά βήματα. Ήταν δυναμική, φιλόδοξη. Κυνηγούσε την επιτυχία. Η παλιά Έλιν δε θα βρισκόταν τοποθετημένη με απόσπαση στο Τόρχουν. Η δουλειά εκεί είναι μονότονη και ψυχοφθόρα· να συντονίζει τις έρευνες πόρτα πόρτα, να ελέγχει βίντεο από τις κάμερες συστημάτων ασφαλείας, να παίρνει καταθέσεις από μάρτυρες. Δεν προσφέρει καμιά συγκίνηση.

«Ξέρω ότι δεν είναι το ίδιο», λέει ο Γουίλ μαλακά.

Η Έλιν ανασηκώνει τους ώμους της. «Τίποτα δεν είναι το ίδιο». Οποιαδήποτε άλλη θέση θα ήταν δύσκολο να συναγωνιστεί τη σπουδαιότητα της ΟΕΣΕ, την πυρετώδη έξαψη που επικρατούσε στην αίθουσα επιχειρήσεων, τη διανοητική πρόκληση του να χρειάζεται να αναλύσει τα λεπτά σημεία μιας σοβαρής υπόθεσης, να καταστρώσει στρατηγικές, το σχέδιο επίθεσης. Τίποτα δεν μπορεί να το πλησιάσει καν αυτό, μήπως όμως κάτι τέτοιο είναι πάρα πολύ γι' αυτήν τώρα;

Ο Γουίλ κοιτάζει το κινητό του. «Το τελευταίο κανονισμένο ραντεβού μου είναι στις τέσσερις. Θέλεις να βγούμε για φαγητό απόψε; Να τα συζητήσουμε με την άνεσή μας;»

«Καλό μου ακούγεται. Παρεμπιπτόντως, σε άκουσα να αναφέρεσαι κάτι για κάποιο βραβείο. Καλά νέα...»

Ένα κοκκίνισμα απλώνεται στα μάγουλα του Γουίλ. «Ω, ένα πρότζεκτ μας μπήκε στη βραχεία λίστα για ένα βραβείο.»

«Αυτό είναι θαυμάσιο». Η Έλιν ξαφνιάζεται, καθώς συνειδητοποιεί ότι πρέπει να κάνει προσπάθεια για να χαμογελάσει, νιώθοντας μέσα της ένα μίζερο τσίμπημα ζήλιας. Δεν μπορεί να μη σκεφτεί πως και η δική της καριέρα θα έπρεπε να εκτοξεύεται όπως η καριέρα του Γουίλ, όμως αυτό δε συμβαίνει. Ο Γουίλ είναι εκείνος που κάνει άλματα, που προχωράει με χίλια, ενώ αυτή παλεύει απλώς να κρατήσει το κεφάλι της πάνω από την επιφάνεια του νερού.

Ο Γουίλ ανακλαδίζεται προσπαθώντας να δείξει αδιάφορος, το μπλουζάκι του σηκώνεται λίγο πάνω στην κοιλιά του, κι όλα γίνονται αφόρητα προφανή. *Προσπαθεί να παραστήσει ότι δεν είναι κάτι σπουδαίο.* Αυτό είναι ακόμη χειρότερο από το να μην είχε υποψιαστεί καν τη σύγκριση που αναπόφευκτα θα έκανε εκείνη στο μυαλό της.

«Ποιο πρότζεκτ;»

«Μια ξενοδοχειακή μονάδα που κατασκευάσαμε. Το ΛΟΥΜΕΝ». Χαμογελάει με φανερό περηφάνια. «Πραγματικά αναπάντεχο.»

Το ΛΟΥΜΕΝ. Το αγαπημένο πρότζεκτ του Γουίλ: ένα πολυτελές θέρετρο που είχε σχεδιάσει πάνω σ' ένα νησί λίγα χιλιόμετρα μακριά από την ακτή. Το ξενοδοχείο έχει δώσει καινούργιο πρόσωπο στο νησί, καθώς ο Γουίλ έσβησε το παρελθόν μ' ένα τολμηρό κράμα τετραγωνισμένης, εμπνευσμένης από τον μοντερνισμό αρχιτεκτονικής και μεξικανικού χρώματος. Ένα εγχείρημα με το οποίο είχε παθιαστεί για πολύ καιρό, ένα από τα πρώτα πράγματα που της ανέφερε, όταν γνωρίστηκαν: *«Δημιουργούμε κάτι τελείως πρωτοποριακό, αλλά φροντίζοντας να εναρμονίζεται άρρηκτα με το τοπίο, έχουμε χρησιμοποιήσει πέτρες από το παλιό σχολείο, που εξορρύχθηκαν στο νησί...»*

«Ένα εθνικό βραβείο σίγουρα θα κάνει διάσημο το γραφείο σας.»

Όχι μόνο αυτό, σκέφτεται η Έλιν. Υπάρχει και η δημιουργική αναγνώριση – μια επιβεβαίωση του οράματός του, της φιλοδοξίας του να αλλάξει τελείως την εικόνα του κόσμου για το νησί. «Συγχαρητήρια, και δε χρειάζεται να υποβαθμίσεις τη σημασία του για

χάρη μου. Τα προβλήματά μου δεν πρέπει να σε εμποδίζουν να χαίρεσαι για τα επιτεύγματά σου. Πρέπει να μάθω να ζω μ' αυτά».

«Πιο εύκολο να το λες παρά να το κάνεις, ξέρω». Ο Γουίλ χαμογελάει. «Θέλεις να πιούμε έναν γρήγορο καφέ; Έχω χρόνο μέχρι το επόμενο τηλεφωνικό ραντεβού μου».

«Ναι, μισό λεπτό να γράψω τους χρόνους μου – έτρεξα μόνο τα μισά χιλιόμετρα, αλλά...» Η Έλιν παίρνει το σημειωματάριό της από το τραπεζάκι δίπλα στον καναπέ. Το έξυπνο ρολόι της καταγράφει τα πάντα, αλλά της αρέσει να κρατάει τις επιδόσεις της σημειωμένες στο χαρτί. Ο μόνος τομέας της ζωής της όπου κάνει αισθητή πρόοδο.

Η Έλιν σηκώνει το βλέμμα, νιώθοντας τον Γουίλ να την κοιτάει. Στα μάτια του βρίσκει οίκτο.

Εκείνος κοιτάζει αμέσως το πάτωμα – σαν να ντρέπεται που τον έπιασε στα πράσα.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΥΣΑΝ ΝΑ ΒΡΕΘΟΥΝ ΕΚΕΙ

Ένα ειδυλλιακό θέρετρο σ' ένα νησί στις ακτές της Αγγλίας υπόσχεται την απόλυτη χαλάρωση. Αλλά το ίδιο το νησί, γνωστό και ως *Ο Βράχος του Βερισιτί*, έχει ένα σκοτεινό παρελθόν. Εκεί έδρασε κάποτε ένας σίριαλ κίλερ.

ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΦΥΓΟΥΝ

Μια νέα γυναίκα βρίσκεται νεκρή κάτω από το περίτερο της γιόγκα. Φαίνεται ότι ο θάνατός της προκλήθηκε από μια ατυχή πτώση. Όμως η ντετέκτιβ Έλιν Γουόρνερ ανακαλύπτει ότι το θύμα δεν ήταν ένοικος του βερέτρου· δεν έπρεπε να είναι καν στο νησί.

ΘΑ ΕΚΑΝΑΝ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΑΠΟΔΡΑΣΟΥΝ

Καθώς ο χρόνος κυλά, η Έλιν ξεσκεπάζει ολοένα περισσότερα μυστικά. Και όταν κάποιος άλλος από την παρέα πνίγεται σε μια κατάδυση με μπουκάλες, η Έλιν υποψιάζεται ότι οι θάνατοι αυτοί δεν είναι απλώς τραγικά ατυχήματα. Αλλά γιατί να στοχοποιήσει κάποιος τους ενοίκους σ' αυτό το πολυτελές θέρετρο; Η ντετέκτιβ Γουόρνερ πρέπει να βρει τον δολοφόνο πριν επαναληφθεί η ιστορία του νησιού.

ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΧΑΛΑΡΩΣΟΥΝ, ΚΑΠΟΙΟΣ ΟΜΩΣ ΕΧΕΙ ΕΡΘΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΕΚΔΙΚΗΣΗ...

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-4878-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΠΕ. 2185